

Posudek bakalářské práce

- Název práce: Opera *Constanza e Fortezza* uvedená na Pražském hradě roku 1723 a její vliv na podobu dekorací pro zámecké divadlo v Českém Krumlově
- Studijní obor: Teorie a dějiny divadla
- Autorka práce: Adéla Hruběšová
- Vedoucí práce: PhDr. Barbara Topolová, Ph.D.
- Oponentka: Mgr. Alena Sarkissian, Ph.D.

Titul práce Adély Hruběšové zní lákavě, už proto, že se stává stále řidčeji, že by si posluchači volili pro své absolventské práce témata z oblasti dějin staršího divadla. Takové téma ovšem vyžaduje dobré znalosti historického a kulturního kontextu, stejně jako znalosti jazyků, které byly v té době využívány ve společenském diskurzu. Práce Adély Hruběšové ovšem nejen v těchto ohledech vykazuje četné slabiny. Některé z nich jsou v případě, že se jedná o bakalářskou práci, ještě omluvitelné, jiné nikoli.

První spornou otázkou je samotné vymezení zkoumaného problému. V úvodu práce jich autorka vyjmenovává hned několik a vymezení je natolik široké (a poněkud roztěkané), že už v tomto okamžiku může mít čtenář podezření, že je nemožné problematiku v rozsahu bakalářské práce adekvátně zpracovat. Poslední jmenovaný problém, který se dostal i do titulu práce, je navíc na s. 9 formulován takto: „Na základě komparace dostupných pramenů se pokusím zjistit, jestli je J. Hilmera jediným zastáncem těchto názorů, nebo jestli stejné definice předkládají i další autoři.“ V tomto bodě je totiž převrácen způsob badatelské práce: zjištění, zda určitá teorie má pouze jediného či více zastánců, má předcházet vlastnímu hodnocení, které by měla autorka zpracovat do závěru své bakalářské práce. Tím se dostáváme k největší slabině práce. Adéla Hruběšová v poslední části textu, kde má být podán výklad o vlivu Bibbienovy scénografie k opeře *Constanza e Fortezza* na dekorace užívané v Českém Krumlově, užívá jako závěrů nikoli svého vlastního výzkumu, ale pouhých citací ze soukromého rozhovoru s Jiřím Bláhou a prof. Vítem Vlnasem. Tito dva odborníci se k problematice sice vyjádřili fundovaně, ale samozřejmě se jedná o jejich osobní názor, který v příslušné situaci nemohli podpořit žádnými konkrétními argumenty, jež by jistě jinak měli. Především se však Adéla Hruběšová dostala do situace, kdy svůj vlastní výzkum nahradila úvahami, názory a do jisté míry tedy i prací někoho jiného.

Text trpí i dílčími nedostatky, jako jsou nepřehledná struktura práce a těkání od jedné myšlenky k druhé (průběžně v celé první kapitole a počínaje úvodem), opakování téže myšlenky vícekrát na téže stránce (s. 11, s. 19, hned ve dvou následujících odstavcích, tj. v odst. 3. a 4.) Autorka přebíhá mezi tématy: např. v odd. 1.1.2 se na jedné straně zabývá tím, co je vzhledem k předchozímu i bezprostředně následujícímu textu náležité: totiž umístěním orchestřiště do architektury provizorního divadla, na druhé straně se věnuje do jisté míry i hudební stránce díla, která by snad lépe korespondovala s kapitolou o libretu *Constanzy e Fortezzy*. Ději opery se pak Adéla

Hrubešová věnuje na mnoha stranách tak podrobně, že čtenář, který operu sám neviděl, stejně po chvíli ztrácí souvislosti a přestává se v postavách orientovat. To vše by bylo pochopitelné, kdyby s dějem bylo v dalším výkladu pracováno (čtenář by se k této pasáži vracel), Adéla Hrubešová však dále na děj naráží jen v hlavních jeho obrysech.

Ve výkladu se nám také často nedostává interpretace sdělených fakt. Je to škoda, neboť jde často o fakta zajímavá: když je na s. 14 uvedena informace, že „scénograf G. Galli-Bibiena neusiloval o iluzi perspektivního prohloubení jeviště, proto tuto metodu nepoužil,” zajímalo by mě, proč zvolil do té doby tak neobvyklého řešení, kdy se kulisy do hloubky nesbíhaly a „nezmenšovaly.”

Autorka totiž své informace kompiluje. To je v případě bakalářské práce přijatelné, avšak i kompilační práce musí zachovávat jistá pravidla nakládání s použitými publikacemi: i při kompilační práci lze vyvodit ze získaných informací vlastní závěry nebo se přiklonit k již existující interpretaci (s náležitým uvedením autora), ale o to pečlivěji musí být práce strukturována – často právě v novém strukturování podávaného výkladu spočívá hlavní klad kompilačních prací. V žádném případě však taková práce nesmí vyústit v závěr, který je tzv. „osobním svědectvím” jiného badatele, kterému tak není dopřáno podpořit svá svědectví adekvátní prací s prameny.

Z těchto důvodů práci nedoporučuji k obhajobě a navrhuji buď její kompletní přepracování nebo ještě spíše lepší specifikaci tématu a vytvoření práce nové.

V Kladně 1.9. 2012